

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2019 r.

Pozycja 87

POSTANOWIENIE z dnia 25 czerwca 2017 r. Sygn. akt Ts 145/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.B. w sprawie zgodności:

- 1) art. 541 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 544 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji,
- 3) art. 546 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji,
- 4) art. 547 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 lipca 2017 r. (data nadania) R.B. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie niezgodności: po pierwsze, art. 541 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim „Sąd Najwyższy, opierając się na innym rozstrzygnięciu niż wyrok skazujący, wyłączającym możliwość sądowego stwierdzenia, czy doszło do popełnienia przestępstwa, ze względu na przedawnienie karalności, nie dąży do ustalenia stanu faktycznego i uprawdopodobnienia okoliczności popełnienia przestępstwa, będącego przesłanką wznowienia postępowania”, z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji; po drugie, art. 544 § 2 k.p.k. w zakresie, w jakim „dopuszcza nieograniczoną możliwość zmiany składu sądu przy rozpoznawaniu wniosku o wznowienie, co powoduje iż skarżący nie ma gwarancji, iż każdy z sędziów, w sposób pełny i rzetelny zapoznał się z aktami postępowania o wznowienie”, z art. 45 ust. 1 Konstytucji; po trzecie, art. 546 k.p.k. w zakresie, w jakim „dopuszcza do wydania decyzji dotyczącej odmowy zapoznania się przez sąd rozpo-

znający wniosek o wznowienie postępowania z aktami postępowań wskazanymi przez skarżącego, a co do których skarżący zaznaczył, iż nie miał dostępu do nich”, z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji; po czwarte, art. 547 § 1 k.p.k. „poprzez naruszenie prawa do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego”, z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z 18 lipca 2003 r. (sygn. akt [...]) skarżący został uznany za winnego zarzucanego mu czynu i skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności. Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z 2 listopada 2004 r. (sprawa [...]). 7 maja 2014 r. po przeanalizowaniu zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, złożonego przez pełnomocnika skarżącego, prokurator Prokuratury Apelacyjnej w P. postanowił odmówić wszczęcia śledztwa (sygn. akt [...]), wskazując, że doszło do przedawnienia karalności zarzucanego przestępstwa. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z 18 grudnia 2014 r. (brak sygnatury). Następnie 29 września 2014 r. obrońcy skarżącego złożyli wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania, który został oddalony przez Sąd Najwyższy postanowieniem z 30 października 2015 r. (sygn. akt [...]).

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 3 sierpnia 2016 r. pełnomocnik skarżącego został wezwany do uzupełnienia braków wniesionej skargi konstytucyjnej przez dokładne określenie sposobu naruszenia konstytucyjnych praw i wolności przez zaskarżone przepisy. Pismem z 16 sierpnia 2016 r. (data nadania) pełnomocnik uzupełnił wskazane braki.

Zdaniem skarżącego zakwestionowany art. 541 k.p.k., wykluczając możliwość prowadzenia postępowania dowodowego w razie niemożliwości wydania orzeczenia z przyczyn określonych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub art. 22 k.p.k., narusza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, w ramach prawidłowo ukształtowanej procedury sądowej zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności. Ponadto – jak dalej wskazuje skarżący – zaskarżony art. 544 § 2 k.p.k. prowadzi do naruszenia konstytucyjnego prawa do rzetelnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, gdyż uniemożliwia szczegółowe zapoznanie się z całością materiału zgromadzonego w sprawie przez skład wydający orzeczenia końcowe, co stanowi zaprzeczenie zasady bezpośredniości. Skarżący zarzuca też, że zakwestionowany art. 546 k.p.k. w zakresie, w jakim nie nakłada na sąd rozpoznający wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania obowiązku dokonania czynności sprawdzających, narusza jego prawo do rzetelnego i sprawiedliwego procesu. Podnosi również, że art. 547 § 1 k.p.k. przez wyłączenie możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego prowadzi do naruszenia przysługującego mu prawa do sądu oraz zasady dwuinstancyjnego postępowania sądowego.

Wraz ze skargą konstytucyjną pełnomocnik skarżącego złożył wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego o wstrzymaniu wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z 18 lipca 2003 r. (sygn. akt [...]).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem

wejścia w życie ustawy o TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 ustawy o TK.

3. Analizowanej skardze konstytucyjnej nie może zostać nadany dalszy bieg z uwagi na jej uchybienia formalne.

4. W pierwszej kolejności Trybunał przypomina, że instytucja wznowienia postępowania ma charakter nadzwyczajny, ponadprogramowy, gdyż dotyczy spraw, w których doszło do wydania prawomocnego rozstrzygnięcia. Oczywiście nie oznacza to, że w ramach tego postępowania nie obowiązują gwarancje i standardy określone w przepisach Konstytucji (zob. wyrok TK z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 2) Jednakże nie ulega wątpliwości, że prawa i wolności konstytucyjne, z uwagi na wyjątkowy charakter wznowienia postępowania, nie mają takiego samego zakresu zastosowania, jaki obowiązuje w ramach zwykłego (dwuinstancyjnego) postępowania. Kwestia ta ma istotne znaczenie z perspektywy oceny zgodności zaskarżonych przepisów k.p.k. z postanowieniami Konstytucji. Weryfikacja konstytucyjności przepisów ustaw nie może być bowiem dokonywana w całkowitym oderwaniu od ich roli i funkcji, jaką pełnią w systemie prawnym.

5. Pierwszy zarzut skarżącego dotyczy naruszenia art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji przez art. 541 k.p.k. Niezgodność tego przepisu ze wskazanymi normami Konstytucji polegać ma na dopuszczeniu do sytuacji, w której „Sąd Najwyższy, opierając się na innym rozstrzygnięciu niż wyrok skazujący, wyłączającym możliwość sądowego stwierdzenia, czy doszło do popełnienia przestępstwa, ze względu na przedawnienie karalności, nie dąży do ustalenia stanu faktycznego i uprawdopodobnienia okoliczności popełnienia przestępstwa, będącego przesłanką wznowienia postępowania”.

Zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k. „czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapasć z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22”. Oznacza to, że w sytuacji, w której strona domaga się wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego, twierdząc że w związku z zakończonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, iż mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, musi dysponować albo wyrokiem skazującym albo orzeczeniem wskazującym na niemożność wydania takiego wyroku (art. 541 § 2 k.p.k.). Z analizy powyższych przepisów wynika, że ustawodawca przewidział, iż w niektórych układach faktycznych wydanie wyroku skazującego w ramach przestępstwa, którego popełnienie stanowi podstawę do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, może okazać się niemożliwe. Przekonuje o tym treść art. 541 § 1 k.p.k, który rozstrzyga wprost, że wyrok skazujący nie może zostać wydany z uwagi na zaistnienie tzw. negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 k.p.k. Wśród tych przesłanek znajduje się także przedawnienie karalności przestępstwa, które miałyby stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Dlatego – wbrew twierdzeniom skarżącego – zakwestionowany przepis nie zwalnia organów procesowych od dokonania ustaleń w zakresie faktu popełnienia przestępstwa. Jak bowiem wynika z treści przywołanych przepisów, a także z utrwalonej linii orzeczniczej

i ugruntowanego stanowiska doktryny, w razie stwierdzenia przedawnienia karalności przestępstwa, które miałyby być podstawą wznowienia postępowania, to na wnioskodawcy ciąży obowiązek wskazania okoliczności świadczących o dopuszczeniu się przestępstwa w związku z postępowaniem (zob. postanowienie SN z 5 grudnia 2012 r. sygn. akt III KO 28/12, OSNKW 2013, Nr 1, poz. 10). Ponadto, sąd rozpoznający wniosek o wznowienie postępowania jest uprawniony do wypowiedzenia się w kwestii popełnienia przestępstwa (zob. postanowienie SN z dnia 1 września 1973 r., sygn. akt II KZ 176/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 172).

Trybunał zwraca także uwagę na to, że umorzenie postępowania karnego w oparciu o art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. możliwe jest jedynie w razie stwierdzenia, że do określonego przestępstwa rzeczywiście doszło. Tym samym, w ocenie Trybunału, nie ma podstaw do przyjęcia, że art. 541 k.p.k. stwarza sytuację, w której niemożliwe byłoby ustalenie stanu faktycznego pozwalającego na stwierdzenie popełnienia przestępstwa, które miałyby stanowić podstawę wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania.

Istota zarzutów przedstawionych w skardze wiąże się z postanowieniem Sądu Najwyższego orzekającego w sprawie wznowienia postępowania, który uznał, że brak jest podstaw do oceny wystąpienia przesłanki przedawnienia karalności. Są to zatem zarzuty mieszczące się w sferze oceny prawa w toku jego stosowania przez sąd. Skarżący kwestionuje tym samym jednostkowe rozstrzygnięcie zapadłe w jego sprawie.

W związku z powyższym Trybunał przypomina, że przedmiotem skargi konstytucyjnej jest wyłącznie norma prawna stanowiąca efekt prawotwórczego działania organu państwa, tzn. akt stanowienia prawa w postaci przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego. Prawodawca polski w żadnym bowiem wypadku nie zezwolił na kwestionowanie za pomocą skargi jednostkowych aktów stosowania prawa nawet w sytuacji, gdy akty te w sposób niebudzący wątpliwości prowadzą do naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego. Trybunał wielokrotnie podkreślał w swoich orzeczeniach, że skarga musi pozostawać środkiem kwestionowania przepisów prawnych („skarga na przepis”), nie zaś sfery ich stosowania. Aby więc skarga konstytucyjna mogła doprowadzić do orzeczenia o niekonstytucyjności, Trybunał winien najpierw ustalić, że miała ona swoją genezę w samym przepisie, nie zaś w akcie jego stosowania w sprawie skarżącego (zob. postanowienia TK z: 21 września 2005 r., sygn. SK 32/04, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 95; 4 grudnia 2000 r., sygn. SK 10/99, OTK ZU nr 8/2000, poz. 300; wyroki TK z: 3 października 2000 r., sygn. K 33/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 188; 31 marca 2005 r., sygn. SK 26/02, OTK ZU nr 3/A/2005, poz. 29).

W świetle poczynionych ustaleń Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że skarżący nie wykazał, by art. 541 k.p.k. prowadził do naruszenia gwarancji określonych w art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

6. Drugi zarzut skarżącego dotyczy naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji przez art. 544 § 2 k.p.k. w zakresie, w jakim „dopuszcza nieograniczoną możliwość zmiany składu sądu przy rozpoznawaniu wniosku o wznowienie, co powoduje, iż skarżący nie ma gwarancji, iż każdy z sędziów, w sposób pełny i rzetelny zapoznał się z aktami postępowania o wznowienie”. Skarżący dowodzi, że w postępowaniu wznowieniowym brak jest regulacji analogicznej do art. 404 k.p.k., która nakłada obowiązek rozpoznania sprawy w tym samym składzie. Skarżący twierdzi, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wniosek o wznowienie postępowania może być rozpoznawany nawet przez 10 różnych sędziów. Dodaje też, że taka rotacja sędziów na kolejnych posiedzeniach przy obszernym i skomplikowanym wniosku oraz wielu tomach załączników narusza konstytucyjne prawo jednostki do rzetelnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, gdyż uniemożliwia szczegółowe zapoznanie się z całością materiału zgromadzonego w sprawie.

Zgodnie z art. 544 § 2 k.p.k. „w kwestii wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego orzeka Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów”.

Skarżący, poza ograniczeniem się do przedstawienia powyższych twierdzeń, w żaden sposób nie wykazał, aby w jego sprawie miała miejsce przedstawiona sytuacja, co mogłoby prowadzić do ewentualnego naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji. W związku z powyższym Trybunał przypomina, że skarga konstytucyjna stanowi indywidualny i konkretny środek ochrony praw lub wolności określonych w Konstytucji. Skarżący zobowiązany jest do wskazania w skardze konstytucyjnej nie tylko kwestionowanych przepisów, ale także wykazania, że na skutek ich obowiązywania doszło do naruszenia konstytucyjnie chronionych praw lub wolności. Oznacza to, że skarżący w ramach skargi konstytucyjnej nie może inicjować abstrakcyjnej kontroli konstytucyjności przepisów, gdyż ta zarezerwowana jest tylko dla podmiotów określonych w art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji (tzw. legitymacja generalna).

Trybunał wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie, że w procedurze inicjowanej skargą konstytucyjną przedmiotem badania może być jedynie norma, na podstawie której wydane zostało orzeczenie lub decyzja naruszająca konstytucyjne prawa lub wolności (zob. np. postanowienia z: 5 stycznia 2001 r., sygn. Ts 83/00, OTK ZU nr 4/2001, poz. 91; 18 kwietnia 2005 r., sygn. Ts 176/04, OTK ZU nr 3/B/2005, poz. 134 oraz 13 listopada 2007 r., sygn. SK 40/06, OTK ZU nr 10/A/2007, poz. 137). Innymi słowy, aby uznać skargę konstytucyjną za dopuszczalną, musi występować ścisła relacja (związek) pomiędzy treścią orzeczenia, zaskarżonym przepisem aktu normatywnego a postawionym zarzutem niezgodności tego przepisu z określoną normą konstytucyjną. W analizowanej sprawie skarżący takiego związku nie wykazał, co uzasadnia odmowę nadania skardze dalszego biegu.

7. Trzeci zarzut skarżącego dotyczy naruszenia art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji przez art. 546 k.p.k. Zdaniem skarżącego przepis ten w zakresie, w jakim „dopuszcza do wydania decyzji dotyczącej odmowy zapoznania się przez sąd rozpoznający wnioski o wznowienie postępowania z aktami postępowań wskazanymi przez skarżącego, a co do których skarżący zaznaczył, iż nie miał dostępu do nich” narusza przysługujące mu prawo do sądu i bezpośrednio prowadzi do zamknięcia drogi sądowej.

Zgodnie z art. 546 k.p.k.: „jeżeli sąd zarządził sprawdzenie okoliczności w trybie art. 97, strony mają prawo wziąć udział w czynnościach sprawdzających”. Przepis ten dotyczy zatem jedynie kwestii dopuszczenia stron do udziału w czynnościach sprawdzających. Nie odnosi się natomiast w żaden sposób do zakresu czynności sprawdzających, ani też nie określa, jakie czynności powinny zostać przeprowadzone. Kwestie te zostały bowiem uregulowane w art. 97 k.p.k., do którego *explicite* odsyła art. 546 k.p.k.

Trybunał stwierdza zatem, że przepis poddany kontroli w żaden sposób nie wyłącza możliwości zapoznania się przez sąd orzekający w przedmiocie wznowienia postępowania z aktami innych postępowań, do których skarżący nie miał dostępu, a – co istotne – przyznaje sądowi, do którego został złożony wniosek o wznowienie postępowania, kompetencję do samodzielnego określenia zakresu czynności, jakie mają zostać przeprowadzone w ramach tej instytucji. Decyzje zapadłe w tej kwestii stanowią zatem wypadkową oceny dokonanej przez organ procesowy w konkretnej sprawie, nie są zaś konsekwencją obowiązywania zakwestionowanego przepisu. W związku z powyższym skarżący we wniesionej skardze konstytucyjnej domaga się dokonania kontroli zasadności decyzji wydanej przez sąd w jego sprawie (tzn. aktu stosowania prawa; zob. pkt 5 niniejszego uzasadnienia).

W świetle poczynionych ustaleń Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że skarżący nie wykazał, by art. 546 k.p.k. prowadził do naruszenia gwarancji określonych w art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

8. Ostatni zarzut skarżącego dotyczy naruszenia art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji przez art. 547 § 1 k.p.k. w ten sposób, że wyłącza możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego [w sprawie skarżącego niezaskarżalność postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2015 r. (sygn. akt [...]) o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania].

Zgodnie z art. 547 § 1 k.p.k. „na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie, chyba że orzekł o tym sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy”.

Trybunał przypomina, że na podstawie art. 77 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK do skutecznego wniesienia skargi konstytucyjnej niezbędne jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia w wyniku wyczerpania drogi prawnej (zob. postanowienie TK z 22 lutego 2016 r., sygn. Ts 172/15; OTK ZU B/2016, poz. 155). Obowiązek wyczerpania drogi prawnej nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, w której skarżący kwestionuje brak możliwości zaskarżenia decyzji wydanych w pierwszej instancji. W takiej sytuacji, w celu wykazania rzeczywistego naruszenia praw i wolności skarżący musi ponad wszelką wątpliwość wykazać, że w kwestionowanym zakresie doszło do zamknięcia drogi sądowej. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału (zob. wyrok z: 11 października 2016 r., sygn. SK 28/15, OTK ZU nr A/2016, poz. 79 oraz 10 marca 2015 r., sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35) nie wystarczające jest wskazanie, że przepisy zaskarżonej regulacji ustawowej nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia lub, że jest ona wprost wyłączona. Dla potwierdzenia naruszenia przysługujących skarżącemu praw i wolności niezbędne jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia, które będzie potwierdzało, że droga sądowa jest wyłączona.

W analizowanej sprawie skarżący nie wywiązał się z tego obowiązku, co oznacza, że w odniesieniu do ostatniego zarzutu skarga konstytucyjna ma charakter abstrakcyjny i jako taka nie może podlegać merytorycznemu rozpoznaniu przez Trybunał.

Powyzsza okoliczność – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 77 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania biegu skardze konstytucyjnej.

Jednocześnie z uwagi na odmowę nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniosek skarżącego o wstrzymanie wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z dnia 18 lipca 2003 r. (sygn. akt [...]) nie może zostać uwzględniony.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.